

مِفْتَاحُ الْجَنَانِ

ثقة المُحدِّثين مرحوم حاج شیخ عباس قمی

تصحیح، تحقیق و ترجمہ فارسی

بنیاد پروہشامی اسلامی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

فضیلت سورۃ یس منقول از مفتاح النجیح

از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که هر که سورۃ یس را بخواند به واسطه رضای خدا، خدای عزوجل او را می بخشد و می دهد به او حسب چنانکه گوید خواننده قرآن را داده نوبت، و هر بار که خوانده شود نزد او سورۃ یس نازل می شود به عدد هر حرفی از آن ده فرشته پیش او صف می زنند و حجت او استغفار می کنند و در قبض روح او حاضرند و شامیت جنازه او می کنند و نماز برای می کنند و در وقت دفن او حاضرند. و هر ساری که بخواند این سوره را در سکرات مرگ یا ترسد او بخواند. می آید رضوان، خازن بهشت با یک شربت از آب بهشت به او می دهد پس او می آید و می میرد سراسر. و بهوش می شود سراسر محتاج نمی شود به جانی از خود نمایی پس این تا وقتی که داخل بهشت می شود و او سراسر است. و منقول است که سورۃ یس به صاحبش می رساند غیر دنیا و آخرت را. و دفع می کند از او بلا و دنیا و بوی آفت. و دفع می کند هر شستی را در او می کند بهشت او هر حاجتی را، و هر که بخواند این سوره را بار بار بهست حج است برای او. و هر که بشنود بهست او باشد هزار نور و هزار مقین و هزار برکت و هزار رحمت و از او میرون می آید هر کوفتی را. و از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که هر که در قبرستان در آید و سورۃ یس بخواند خدای عزوجل ضایع او را تخفیف دهد. و بهست او باشد به عدد ایشان حسنات. و از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که هر که سورۃ یس را در روز بخواند مزدوق محفوظ است تا شب. و هر که پیش از خواب ریش بخواند مومل باشد خدای عزوجل بر او هزار فرشته که قطع کنند او را از شر هر شیطان رحیم و از هر آفتی. و اگر می رود در آن روز خدای تعالی او را داخل بهشت سازد. انجیر

لَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٦﴾ وَإِن كَلَّمْنَا جَمِيعَ لَدُنَّا حُضْرُونَ ﴿٢٧﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ

باز نمی گردند؟ ﴿٢٦﴾ و همگی آنان بر گمان نزد ما حاضر خواهند شد. ﴿٢٧﴾ و یک نشانه برای ایشان این خاک مرده است که

أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَبِتْنَةٍ يَأْكُلُونَ ﴿٢٨﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَابًا مِّنْ نُجْلِ

آن را حیات بخشیدیم و از آن دانه ای رویشدیم که از آن می خورند. ﴿٢٨﴾ و در آن خاک بافته ای از درختان خرما و انگور پدید آوردیم

وَأَعْنَابٍ وَفَجْرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٢٩﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا

و در آن چشمه ساز ما جویدیم. ﴿٢٩﴾ تا از میوه آنها و آنچه در آنهاست بکشان به عمل آورده است یا از میوه آنها را به عمل نیاورد است؟ بخوردند پس آیا

يَشْكُرُونَ ﴿٣٠﴾ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا نَسِيتُ الْأَرْضُ وَمِنَ أَنْفُسِهِمْ

سپاس نمی گزارند! ﴿٣٠﴾ پاک است آن که همه جنها را میگرداند از آنچه زمین می رویداند و آنچه از خودشان و آنچه

وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣١﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَاذَاهُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٢﴾

از آنچه نمی دانند. ﴿٣١﴾ و یک نشانه دیگر برای ایشان شب است که روز را از آن بیرون می کشیم و به ناگاه ایشان در تاریکی فرو می روید. ﴿٣٢﴾

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٣﴾ وَالْقَمَرَ قَدْرَ نَازَةٍ مِّنْ مَّنازِلَ

و ایشان دیگر خورشید است که به سوی فراخ گره خود می رود. این اندازه نهادن آن کوکبی قنات است. ﴿٣٣﴾ و دیگر آمده است که برایش منزلها نهادیم

حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيرِ ﴿٣٤﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ

تا آنکه که مانند جوب خشک و خمیده خرما بن باز گردد. ﴿٣٤﴾ به خورشید و سرد که به غم رسد و نه شب را

سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٥﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمُ

که بر روی پیش گیرد بلکه هر یک در مداری شناورند. ﴿٣٥﴾ و نشانه ای دیگر برایشان این است که ما فرزندان ایشان را

فِي الْفُلْكِ الْمَثْبُونِ ﴿٣٦﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمُ مِن مِّثْلِهِ مَا يَرْجُونَ ﴿٣٧﴾ وَإِن نَّشَأُ

در کشتی برپا سازیم کردیم. ﴿٣٦﴾ و نیز برایشان همانند آن که سوارش شوند، آفریدیم. ﴿٣٧﴾ و اگر بخواهیم ایشان

نَعْرِفَهُمْ فَلَا صَبْرَ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَنْفَعُونَ ﴿٣٨﴾ الْأَرْحَامَ مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٩﴾

راغری می کشیم به طوری که نه فریاد می بینند و نه راهی می شوند. ﴿٣٨﴾ مگر آن که با مهر ما آنان را در پناه و ناملتشی دیگر از زندگی بر خورند شوند. ﴿٣٩﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٠﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ

و هر گاه به ایشان گفته شود که از آنچه پیش روی شما و آنچه پشت سر شماست ترسید شاید به شما رحم شود. ﴿٤٠﴾ و هیچ تنگی

آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤١﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ

از نشانه ای پرورد گران برایشان بعد مگر این که از آن رو بگردان شدند. ﴿٤١﴾ و هر گاه به ایشان گفته شود که از آنچه خدا به شما روی کرده است اتقا کنید

قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اطَّعِمُوهُمْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ اطَّعِمُوهُمْ إِن شَاءَ إِلَّا

آنان که کافر شدند به آنان که ایمان آوردند گویند: یا کسی را اطعام کنیم که اگر خدا می خواست خود طعامش می داد؟ در راستی که شما در گمراهی

فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٢﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٣﴾ مَا يَنْظُرُونَ

اشکاری هستند. ﴿٤٢﴾ و آنان از روی تسخیر می گویند: این وعده ایست که شما می دهید! کی خواهد بود اگر راست گوید؟ ﴿٤٣﴾ ایشان انتظار نکشند

إِلَّا صَبْرًا وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٤﴾ فَلَا يَسْطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ

مگر با یک برگیاری را که ایشان را در حالی که سرگرم تیرگی هستند به ناگاه فرو گیرند. ﴿٤٤﴾ به طوری که نه می توانند وصیتی کنند و نه به نزد

أَهْلِيهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٥﴾ وَنَفِخْ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٤٦﴾

کسان خویش باز گردند. ﴿٤٥﴾ و در صور دهنده شود و به ناگاه از گورها به سوی پرورد گران بیرون شنند. ﴿٤٦﴾

قَالُوا يَا وَهْلًا مِّنْ بَعْدِنَا مِمَّنْ مَرَقْنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٤٧﴾

او گویند ای وای بر ما چه کسی ما را از آرامگاهمان برانگیخت؟ این همان وعده ای است که خدای رحمان به ما داده بود و پیامبر راست گفتند. ﴿٤٧﴾

إِن كَانَتْ إِلَّا صَبْرًا وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدِنَا حُضْرُونَ ﴿٤٨﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظَلَّرُ نَفْسٌ

آن روز استغوا جز با یک با یک احساس نیست که برابر آن ناگاه همگی به نزد ما حاضر آیند. ﴿٤٨﴾ و هر روز بر کسی هیچ ستم نمی شود

شَيْئًا وَلَا يُنْجَرُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٩﴾ إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَاهُونَ ﴿٥٠﴾

و فقط جزای اعمال خودشان را می بینند. ﴿٤٩﴾ امروز بهشتیان به خوشی و شادمانی سرگرمند. ﴿٥٠﴾

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكُونَ ﴿٥١﴾ لَمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ

ایشان و همسرانشان در سایه ستارها بر تختها تکیه زده اند. ﴿٥١﴾ و ایشان را در آن بهشت ای میوه ای است و هر آنچه بخواهند

مَا يَدْعُونَ ﴿٥٢﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ رَجِيمٍ ﴿٥٣﴾ وَأَمَّا زُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٤﴾

برایشان می آید. ﴿٥٢﴾ سلامی گفته شده از جانب پرورد گاری مهربان. ﴿٥٣﴾ ای زنده گران! امروز از عذاب نیکان جدا شوید. ﴿٥٤﴾

أَلَمْ أَعْهَدَ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥٥﴾

آیا به شما سفارش نکردم ای فرزندان آدم که شیطان را بتدگی ننگید زیرا که او دشمن آشکار شماست. ﴿٥٥﴾